

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 sierpnia 2017 r.

Pozwem z dnia 14 stycznia 2014 r. I. R. i A. N. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.:1) I. R. (później N.) 6 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 16 kwietnia 2014 r., wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, 85,35 zł tytułem kosztów leczenia poniesionych w związku ze zdarzeniem z dnia 16 kwietnia 2014 r., wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych; 2) A. N. 7 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 16 kwietnia 2014 r., wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, 161, 50 zł tytułem kosztów leczenia poniesionych w związku ze zdarzeniem z dnia 16 kwietnia 2014 r., wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powodowie twierdzili, że w dniu 16 kwietnia 2014 r., uczestniczyli w kolizji drogowej. Sprawca zdarzenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych ubezpieczony był w pozwanym towarzystwie. Powodowie podnieśli, że wskutek przedmiotowego zdarzenia powódka doznała uszkodzenia ciała w postaci urazu kręgosłupa, stłuczenia lewej stopy oraz doznała bolesności palpacyjnej od strony podeszwy, w tym zwichnięcia, skręcenia i naderwania stawów i więzadeł odcinka lędźwiowego, a także miednicy. Powód natomiast doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego. Ponadto u powoda wystąpiły bóle kręgosłupa szyjnego, lędźwiowego i głowy oraz nudności. Powódka wskazała, że w związku ze zdarzeniem obawiała się o życie swojego nienarodzonego dziecka. Powodowie po zdarzeniu pozostali pod opieką lekarską. Mając na uwadze doznany uszczerbek na zdrowiu, powodowie zgłosili szkodę pozwanemu. Pozwany wypłacił powodom kwoty po 1000 zł tytułem zadośćuczynienia. Powodowie podnieśli, że w ich ocenie wypłacona przez pozwanego kwota w żaden sposób nie rekompensuje doznanych krzywd oraz że brak jest podstaw do kwestionowania należnych im kwot tytułem odszkodowania (pozew - k. 2-5).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany nie kwestionował zaistniałego zdarzenia z dnia 16 kwietnia 2014 r. ani swojej odpowiedzialności za skutki wypadku, któremu ulegli powodowie. Podniósł jednak, że uszczerbek na zdrowiu doznany przez powodów został ustalony w toku postępowania likwidacyjnego, w efekcie czego przyznano im kwotę po 1000 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie strony pozwanej wypłacona kwota zadośćuczynienia w pełni rekompensuje powodom doznane krzywdy. W zakresie kosztów leczenia pozwany wskazał, że powodowie nie wykazali związku tych kosztów z dolegliwościami doznanymi, wskutek kolizji z dnia 16 kwietnia 2014 r. (odpowiedź na pozew - k. 67-73).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. R. (później N.) i A. N. w dniu 16 kwietnia 2014 r. uczestniczyli w kolizji drogowej, w której sprawca wypadku kierujący pojazdem marki T. (...) o nr rej. (...) wskutek nieudzielenia pierwszeństwa przejazdu uderzył w prawy przedni bok ich pojazdu. Podczas hamowania w pojeździe, którym kierował A. N., włączył się system (...), lecz nie zadziałały poduszki powietrzne. Na miejsce zdarzenia przyjechała Policja. Sprawca kolizji został ukarany mandatem karnym. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. (okoliczności niesporne; dowody: notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k.9, zeznania powodów utrwalone na płycie CD - k.117- 118).

W następnym dniu po zdarzeniu drogowym I. R. udała się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w Szpitalu (...) w W., gdzie po badaniu rozpoznano u niej zespół bólowy odcinka L-S kręgosłupa oraz stłuczenie stopy lewej (okoliczności niesporne; dowody: karta informacyjna z (...) k.10).

W dniu 29 kwietnia 2014 r. I. R. zgłosiła się do poradni lekarskiej w SPZOZ - Miejski Ośrodek (...) w Z., gdzie rozpoznano u niej zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł odcinka lędźwiowego kręgosłupa i miednicy. W rezultacie skierowano ją do poradni diagnostycznej w celu wykonania badania RTG (okoliczności niesporne; dowody: informacja z wizyty w poradni lekarskiej w SPZOZ - Miejski Ośrodek (...) w Z. – k.11)

Po wykonaniu badania RTG w dniu 30 kwietnia 2014 r. stwierdzono u I. R. niewielkie boczne lewostronne skrzywienie kręgosłupa lędźwiowego bez zmian urazowych (okoliczności niesporne; dowody: wynik badania radiologicznego z SPZOZ - Miejski Ośrodek (...) w Z. – k.12)

I. R. ponownie zgłosiła się do poradni lekarskiej w SPZOZ - Miejski Ośrodek (...) w Z. w dniu 6 maja 2017 r. Lekarz po rozpoznaniu powtórzył diagnozę z dnia 29 kwietnia 2014 r. i skierował I. R. do specjalistycznej poradni ortopedycznej (okoliczności niesporne; dowody: informacja z wizyty w (...) - Miejski Ośrodek (...) w Z. – k.11)

W dniu 27 czerwca 2014 r. I. R. otrzymała od lekarza specjalisty z zakresu ortopedii i traumatologii skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne oraz skierowanie na badanie rezonansem magnetycznym (okoliczności niesporne; dowody: skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne – k.17, skierowanie na rezonans magnetyczny – k.18, zeznania powódki utrwalone na płycie CD - k.117- 118)

W dniu 28 października 2014 roku o g. 20.45 I. R. zgłosiła się do Nocnego Pogotowia (...) w Z.. Po przeprowadzonych badaniach rozpoznano u niej ból kręgosłupa i przepisano lek przeciwbólowy K. (okoliczności niesporne; dowody: karta informacyjna (...)k. 19).

Z powodu doznanych urazów I. R. wykupiła lek M. przepisany przez lekarza. Łączny koszt zakupionego leku wyniósł 35,80 zł. I. R. leczy się farmakologicznie, przyjmując leki ponad te, które zostały wskazane w receptach. Są to środki przeciwbólowe oraz nasenne (dowody: recepty – k.20-21, paragon fiskalny – k.34, zeznania powódki utrwalone na płycie CD - k.117- 118,).

I. R. bezpośrednio po zdarzeniu odczuwała bóle kręgosłupa, lędźwi oraz lewej stopy. Stale dokucza jej ból kręgosłupa przy prostych czynnościach związanych ze sprzątaniem i zmywaniem. Ponadto nie może się nachylać, co powoduje u niej dyskomfort w wykonywanej pracy zawodowej. Drętwieje jej również ręka przy pracy z myszką komputerową. Odczuwa strach podczas jazdy samochodem, boi się o bezpieczeństwo swoje i męża. Ma problemy ze snem, śnią jej się koszmary. Po kolizji zaczęła boleć ją głowa, lecz nie konsultowała się z neurologiem. Z uwagi na dolegliwości bólowe przestała biegać i ograniczyła pracę w ogródku (okoliczności niesporne; dowody: zeznania powódki utrwalone na płycie CD - k.117- 118).

Na skutek urazów z dnia 16 kwietnia 2014 r. u I. R. nie wystąpił stały ani długotrwały uszczerbek na zdrowiu w zakresie ortopedii i traumatologii. Urazy, których doznała po okresie 2 tygodni nie wymagają systematycznego przyjmowania leków przeciwbólowych. U I. R. nie stwierdzono zagrożenia pogorszenia stanu zdrowia ani obiektywnych nieprawidłowości ruchu. Wskazano również, że dolegliwości zgłaszane przez nią nie powodują ograniczeń w życiu rodzinnym i zawodowym. Z punktu widzenia neurologicznego I. R. na skutek wypadku nie odniosła długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Czas trwania oraz natężenie cierpień fizycznych i psychicznych w związku z doznanymi obrażeniami wynosił 2-3 tygodnie (okoliczności niesporne; dowody: dokumentacja medyczna – k. 10-22, opinia biegłego z zakresu (...) – k.138, opinia biegłego z zakresu neurologii T. Ł. – k.178-181).

W następnym dniu po zdarzeniu drogowym A. N. udał się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w Szpitalu (...) w W., gdzie po badaniu rozpoznano u niego inne określone urazy obejmujące liczne okolice ciała (okoliczności niesporne; dowody: karta informacyjna z (...) k. 23).

W dniu 17 kwietnia 2017 r. A. N. otrzymał skierowanie do poradni specjalistycznej z zakresu ortopedii i traumatologii. W dniu 18 kwietnia 2017 r. zgłosił się do lekarza specjalisty, który zalecił mu noszenie kołnierza ortopedycznego,

odpoczynek, a ponadto kurację farmakologiczną (dowody: informacja z konsultacji lekarskiej - k.25, zeznania powoda utrwalone na płycie CD - k.117- 118).

W dniu 27 czerwca 2017 r. A. N. zgłosił się do Szpitala (...) w W. – (...), gdzie skierowano go na rezonans magnetyczny i zabiegi fizjoterapeutyczne. Po kolejnej wizycie w tej samej jednostce w dniu 22 listopada 2014 r. otrzymał ponowne skierowanie na badanie rezonansem magnetycznym (okoliczności niesporne; dowody: skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne – k.32, skierowanie na rezonans magnetyczny – k.31,33. zeznania powoda utrwalone na płycie CD - k.117- 118).

Z powodu doznanych urazów A. N. przyjmował leki przepisane przez lekarza. Koszt zakupionych preparatów, tj. leku M. (45,98 zł), S. (28,99 zł) i N. forte (16,60 zł), wyniósł łącznie 91,57 zł. A. N. leczy się stale farmakologicznie przyjmując środki przeciwbólowe (dowody: recepty – k.20-21, paragon fiskalny – k.34, informacja z wizyty lekarskiej – k.25, zeznania powódki utrwalone na płycie CD - k.117- 118).

A. N. po przedmiotowym zdarzeniu drogowym drętwieją palce i noga oraz boli go szyja. Dokuczają mu również odcinek kręgosłupa lędźwiowego, co powoduje problemy w wykonywanej pracy organizatora koncertów. Największe nasilenie bólowe pojawia się w czasie zasypiania. Nieregularnie pojawiają się zawroty głowy. Na skutek doznanych urazów A. N. przestał uprawiać sztuki walki i biegać razem z żoną, co spowodowało przybranie na wadze (około 20 kg). Jest stale pod kontrolą ortopedy. Po zdarzeniu drogowym z dnia 16 kwietnia 2014 r., stał się bardziej czujny podczas jazdy samochodem (okoliczności niesporne: dowód: zeznania powoda utrwalone na płycie CD - k.117- 118).

Na skutek urazów z dnia 16 kwietnia 2014 r. u A. N. nie wystąpił stały ani długotrwały uszczerbek na zdrowiu w zakresie ortopedii i traumatologii. Urazy, których doznał A. N., po okresie 2 tygodni nie wymagają systematycznego przyjmowania leków przeciwbólowych. U A. N. nie stwierdzono zagrożenia pogorszenia stanu zdrowia ani obiektywnych nieprawidłowości ruchu. Wskazano również, że dolegliwości zgłaszane przez powoda nie powodują ograniczeń w życiu rodzinnym i zawodowym. Z punktu widzenia neurologicznego u A. N. nie występują ubytki neurologiczne związane ze skutkami wypadku. Natężenie cierpień fizycznych i psychicznych powoda w związku z doznanymi obrażeniami nie było istotnie znaczące, a czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych nie wykraczał poza okres dwóch tygodni (okoliczności niesporne; dowody: dokumentacja medyczna – k. 10-22, opinia biegłego z zakresu (...) – k.137, opinia biegłego z zakresu neurologii T. Ł. – k.173-177).

W dniu 24 kwietnia 2014 r. A. N. zgłosił szkodę w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, tj. sprawcy zdarzenia do (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. (dowody: akta szkody utrwalone na płycie CD –k.74).

Pismami z dnia 26 maja 2014 r. I. R. i A. N. działając przez pełnomocnika wezwali pozwanego (...) Spółkę Akcyjną V. (...) z siedzibą w W. do wypłaty na rzecz I. R. kwoty 7 000 zł, tytułem kwoty zadośćuczynienia oraz zryczałtowanej kwoty 100 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia oraz na rzecz A. N. kwoty 8 000 zł, tytułem kwoty zadośćuczynienia oraz zryczałtowanej kwoty 100 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia (dowód: akta szkody utrwalone na płycie CD –k.74).

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. uznała swoją odpowiedzialność i podjęła w dniu 23 czerwca 2014 r. decyzję o wypłacie na rzecz I. R. i A. N. kwot w wysokości po 1 000 zł, tytułem zadośćuczynienia (okoliczności niesporne, dowód: akta szkody utrwalone na płycie CD –k.74).

W odpowiedzi na odwołania I. R. i A. N. z dnia 1 lipca 2014 r., (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wskazał, że ponowna analiza akt szkodowych nie dała podstaw do zmiany decyzji i wypłaty świadczenia odszkodowawczego oraz wypłaty kwot ponad kwotę 2 000 zł tytułem zadośćuczynienia (okoliczności niesporne; dowody: akta szkody utrwalone na płycie CD –k.74).

W dniu 27 września 2014 r. I. R. zawarła związek małżeński z A. N. i przyjęła nazwisko N.. (odpis aktu małżeństwa k. 56)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt dokumentów wskazanych w treści uzasadnienia, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron oraz twierdzeń przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez strony, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c.

W ocenie Sądu zeznania powodów I. N. i A. N. co do ich stanu zdrowia bezpośrednio po wypadku i doznanych cierpień były zgodne z treścią dokumentów przedstawionych w tym zakresie, a jednocześnie logiczne i tworzące spójny obraz ich przeżyć.

Zdaniem Sądu opinie biegłych z zakresu ortopedii R. K. i z zakresu neurologii T. Ł. zostały sporządzone w sposób rzetelny, fachowy, logiczny, z zastosowaniem specjalistycznej wiedzy posiadanej przez biegłych, ponadto zostały przygotowane nie tylko na podstawie analizy dokumentacji medycznej, lecz również na podstawie badań powodów. Wykształcenie biegłych oraz ich doświadczenie stanowią dla Sądu gwarancję rzetelności i dlatego wnioski wypływające z treści sporządzonych przez nich opinii przyjęte zostały jako miarodajny dowód, mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w zakresie charakteru obrażeń powodów oraz wpływu wypadku na ich kondycję fizyczną i psychiczną. Należy zaznaczyć, że opinie te nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Paragonach i dokumenty z wizyt lekarskich oraz przypisane recepty Sąd uznał za wiarygodne i obdarzył walorami wiarygodności i mocy dowodowej, albowiem nie budziły wątpliwości Sądu i nie były kwestionowane przez strony .

Sąd zważył, co następuje:

W rozpatrywanej sprawie spór między stronami dotyczył wysokości należnego powodom zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze zdarzeniem z dnia 16 kwietnia 2014 r. W toku postępowania strona pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności w zakresie zadośćuczynienia za doznana krzywdę. Pozwany stał na stanowisku, że wypłacone dotychczas zadośćuczynienie w całości realizuje roszczenia powodów z tego tytułu. Kwestionował natomiast zasadność poniesionych kosztów tytułem odszkodowania.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest – zarówno co do zasady, jak i granic – odpowiedzialnością tego posiadacza lub kierowcy (vide: orz. SN z 29.11.1996 r., III CZP 118/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 26). Wskazać też trzeba, że warunki obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych unormowane zostały z kolei szczegółowo w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zwana dalej „u.f.g.” (Dz.U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) W myśl art. 34 ust. 1 powołanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę ruchem tego pojazdu (art. 35).

Na wstępie wskazać należy, że zadośćuczynienie to forma rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą takiego żądania jest krzywda w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi. Na podstawie art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie o jakim mowa w art. 445 § 1 k.c. pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przewyciężenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo

przywrócona została równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego. Funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia za doznaną krzywdę musi być rozumiana szeroko, albowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. Wspomniana funkcja kompensacyjna powinna mieć istotne znaczenie dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Z art. 445 § 1 k.c. wynika jedynie, że zadośćuczynienie musi być odpowiednie. Dotychczasowe orzecznictwo i doktryna wypracowały jednolite stanowisko w zakresie ustalenia czynników wpływających na wymiar zadośćuczynienia. Orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje, że o rozmiarze należnego zadośćuczynienia winien decydować rozmiar doznanej krzywdy tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw, stopień ograniczeń w dotychczasowej aktywności, rodzaj koniecznego leczenia oraz dolegliwości i ograniczenia z niego wynikające, perspektywy pełnego ustąpienia skutków urazu, wiek poszkodowanego, jego dotychczasowy stan zdrowia, aktywność zawodowa i życiowa, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym oraz inne okoliczności dotyczące ujemnych przeżyć poszkodowanego wynikające z konkretnego stanu faktycznego, na przykład pobyt w szpitalu czy konieczność rehabilitacji. Istotne jest przy tym, aby przyznane zadośćuczynienie nie było kwotą symboliczną, lecz stanowiło odczuwalną rekompensatę doznanego cierpienia (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., sygn. II UKN 681/98, opubl. OSNP z 2000 r., nr 16, poz. 626 czy motywy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1970 r., II PR 257/70, OSNC z 1971, nr 6, poz. 103 i wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 r., sygn. II CSK 78/08, LEX nr 420389).

W ocenie Sądu nie może budzić wątpliwości, że powodowie I. N. i A. N. na skutek zdarzenia z dnia 16 kwietnia 2014 r., doznali cierpień natury fizycznej i psychicznej. U I. N. nastąpiło zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów więzadeł odcinka lędźwiowego kręgosłupa i miednicy, w tym wstąpił zespół bólowy odcinka L-S kręgosłupa. Powódka doznała również stłuczenia stopy lewej, a nadto stwierdzono niewielkie boczne lewostronne skrzywienie kręgosłupa lędźwiowego bez zmian urazowych. A. N. doznał urazów obejmujące liczne okolice ciała, w tym kręgosłupa szyjnego. Proces powrotu powodów do zdrowia łączył się z doznaniem bólów oraz potrzebą odbycia stosownej rehabilitacji, stosowania leków przeciwbólowych. Doznane urazy utrudniały powodom normalne funkcjonowanie, wydłużały czas codziennych czynności, skutkowały utrudnieniami w wykonywaniu pracy zarobkowej. Powodowie bezpośrednio po doznanych urazach byli leczeni zachowawczo, a następnie rehabilitowani z powodu pourazowych dolegliwości bólowych. Takie urazy spowodowały ból i cierpienie fizyczne, ustępujące po ok. 2 -3 tygodniach.

Powodowie w toku postępowania podnosili, że doznane urazy w związku z przedmiotowym zdarzeniem w dalszym ciągu powodują problemy w życiu codziennym i zawodowym, co skutkuje koniecznością korzystania z pomocy osób trzecich. Przedmiotowe zdarzenie odbiło się na ich samopoczuciu, co daje się odczuć w szczególności podczas jazdy samochodem. Przed wypadkiem byli aktywni sportowo, a po wypadku musieli tę aktywność ograniczyć. Należy wskazać, że choć powódka podnosiła w treści pozwu, że obawiała się o życie swojego poczętego dziecka, to nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność, że w dniu zdarzenia szkodzącego była w ciąży.

Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia uznał że zadośćuczynienie w kwocie wypłaconej przez pozwanego jest nieadekwatne do rozmiaru doznanej przez powodów krzywdy. Mając na uwadze całokształt wskazanych okoliczności Sąd uznał, że odpowiednie będzie zadośćuczynienie w wysokości po 5 000 zł na rzecz powodów. Z uwagi na fakt, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodom kwotę po 1 000 zł tytułem zadośćuczynienia, należało zasądzić dalsze 4 000 zł z tego tytułu.

W świetle powyższego nie może budzić wątpliwości, że wydarzenie, które stało się udziałem powodów stanowiło ingerencję w ich zdrowie i dotychczasowy sposób ich życia oraz było źródłem cierpień fizycznych oraz psychicznych. Oczywiście nie jest możliwe zrekompensowanie za pomocą żadnych wartości materialnych tego rodzaju szkody, jednak kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia może przyczynić się w ocenie Sądu, przynajmniej do częściowego zniwelowania doznanych przez nich krzywd.

Ustalając jego wysokość Sąd wziął pod uwagę wszelkie wskazane powyżej okoliczności niniejszej sprawy. Sąd zważył również, że powodowie domagali się zadośćuczynienia z powodu naruszenia dobra szczególnie cennego, jakim jest zdrowie. Przyznanie w takiej sytuacji zbyt niskiego zadośćuczynienia prowadziłoby do niepożądanego deprecjacji tego dobra, zwłaszcza w sytuacji, kiedy do spowodowania szkody doszło na skutek ruchu środków komunikacji. Sąd zważył również, że procentowo określony przez biegłych uszczerbek na zdrowiu służy tylko jako pomocniczy środek ustalania rozmiaru odpowiedniego zadośćuczynienia. Należne poszkodowanemu czynem niedozwolonym zadośćuczynienie nie może być mechanicznie mierzone przy zastosowaniu stwierdzonego procentu uszczerbku na zdrowiu, dlatego ustalone w niniejszym procesie przez Sąd zadośćuczynienie nie stanowi przerachowanej matematycznie kwoty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 października 2005 roku, I PK 47/05, M.P.Pr. (...)).

W przekonaniu Sądu następstwa zdrowotne, które pozostają w niewątpliwym związku przyczynowym ze zdarzeniem sprawczym - obejmujące sferę ortopedyczną i neurologiczną - uzasadniają ocenę, że zadośćuczynienie w kwocie wypłaconej przez pozwanego ubezpieczyciela jest nieadekwatne do rozmiaru krzywdy, a zatem należało je odpowiednio podwyższyć.

Uzasadnione było zatem zasądzenie na rzecz powodów kwot po 4 000 zł. Zasądzona kwota odzwierciedla charakter doznanych urazów oraz stopień doznanych cierpień. Należy mieć na uwadze, że u powodów na skutek przedmiotowego zdarzenia, nie wystąpił stały ani długotrwały uszczerbek na zdrowiu w zakresie ortopedii i traumatologii. Urazy, których doznali powodowie po okresie 2 tygodni nie wymagały systematycznego przyjmowania leków przeciwbólowych. U powodów nie stwierdzono zagrożenia pogorszenia stanu zdrowia ani obiektywnych nieprawidłowości ruchu. Nadto dolegliwości zgłaszane przez powodów nie powodują ograniczeń w życiu rodzinnym i zawodowym. Z punktu widzenia neurologicznego u powodów także nie występują ubytki neurologiczne związane ze skutkami wypadku. Dlatego w ocenie Sądu przyznane kwoty stanowią ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej i spełniają funkcję kompensacyjną.

Powodowie w pozwie dochodzili również zapłaty odszkodowania za koszty leczenia: powódka kwoty w wysokości 85,35 zł oraz powód kwoty w wysokości 161,50 zł. Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W związku z powyższym kluczowym elementem przy ocenie zasadności roszczenia odszkodowawczego jest wykazanie związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy zaistniałym urazem a poniesionymi kosztami, którymi w omawianym przypadku są koszty leczenia. Według art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała, wywołania rozstroju zdrowia, naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zważyć należy, że biegły z zakresu ortopedii R. K. oraz biegła neurolog T. Ł. jednoznacznie stwierdzili, że powodowie zakończyli proces leczenia oraz nie wymagają rehabilitacji. Żądanie zwrotu kosztów zakupionych leków w kwotach odpowiednio: 85,35 zł na rzecz I. N. oraz 161,50 zł na rzecz A. N. nie zostały przez powodów udowodnione. Na wykazanie tej okoliczności powodowie przedstawili paragony świadczące o poniesionych kosztach leczenia, recepty oraz dokumenty z wizyt w poradniach lekarskich, które wskazują, że powódka faktycznie poniosła koszty leczenia w wysokości 35,80 zł, natomiast powód w wysokości 91,57 zł. Powodowie w żaden sposób nie udowodnili, że inne zakupione leki miały związek ze zdarzeniem z dnia 16 kwietnia 2014 r. Sąd uznał za zasadne poniesione przez powodów koszty zakupu leków, które zostały przypisane przez lekarza specjalistę - zgodnie z załączonymi receptami.

Z tych przyczyn roszczenia powodów w pozostałym zakresie należało oddalić, jako nieudowodnione, o czym Sąd orzekł w pkt II i IV sentencji wyroku.

Odnosząc się do żądanych przez powodów odsetek za czas opóźnienia w wypłacie żądań zauważyć należy, że w myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, w myśl zaś par. 2 zd. 1 powołanego uregulowania – w brzmieniu nadanym

ustawą z dnia 9 października 2015 roku, o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1830) - jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, przy czym w myśl art. 56 cytowanej ustawy, do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy- tj. 1 stycznia 2016 r. w myśl art. 57 cytowanej ustawy - stosuje się przepisy dotychczasowe. Stosownie zaś do art. 817 par. 1 k.p.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie.

Odsetki Sąd zasądził zgodnie z żądaniem od dnia 27 czerwca 2014 r., tj. od następnego dnia po upływie 30 dni, od dnia doręczenia stronie przeciwnej wezwania do zapłaty w dniu 26 maja 2014 r., do dnia zapłaty, bowiem wówczas nastąpiło faktyczne wezwanie pozwanego do zapłaty tej kwoty. Z uwagi na zmianę przepisów art. 359 k.c. i art. 481 k.c. od dnia 1 stycznia 2016 r. Sąd oddzielnie zasądził odsetki ustawowe za okres do dnia 31 grudnia 2015 r. i odrębnie odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu Sąd, wydał w oparciu o zasadę finansowej odpowiedzialności za wynika sprawy w myśl art. 98 § 1 k.p.c. ze stosunkowym ich rozdzieleniem na podstawie art. 100 k.p.c.

Zauważyć należy, że powódka I. N. utrzymała się ze swoimi żądaniami w 60 %, natomiast A. N. utrzymał się ze swoimi żądaniami w 57%.

W niniejszym postępowaniu powodowie ponieśli następujące koszty procesu: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym, ustalone na podstawie obowiązującego w dacie wytoczenia powództwa § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) w wysokości 1 200 zł i opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Pozwany poniósł koszty wynagrodzenia radcy prawnego w wysokości 1 200 zł oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 400 zł.

Mając na uwadze wynik sprawy, zasądzeniu na rzecz I. N. od pozwanego podlegała kwota 553,20 zł (pkt I wyroku), natomiast na rzecz A. N. od pozwanego kwota 556,32 zł (pkt III wyroku).

Rozstrzygnięcie zawarte w pkt V sentencji wyroku znajduje swą podstawę w treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Mając na uwadze przedstawiony wynik sprawy, Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 1358,90 zł tytułem nieuiszczonych kosztów związanych z wynagrodzeniem biegłych pokrytych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa. W pozostałym zakresie nieuiszczone koszty sądowe pokryte tymczasowo ze środków Skarbu Państwa Sąd, przejął na rachunek Skarbu Państwa, mając na uwadze, że powodowie korzystali ze zwolnienia od kosztów sądowych w niniejszym postępowaniu.

SSR Paweł Szymański

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.